

O Vrachos Mou

Anser

Από παιδί ήταν μπρος μου, έκρυβε πάντα το φως μου
Όλα πως κρύβονται στην κορυφή του, έτσι μου είχανε πει
Κι όλοι παλεύουν εκεί να βρεθούνε κι όλοι αυτό ονειρεύονται
Και χαραμίζουν τα χρόνια τους δίχως να ξέρουν γιατί
Από την πρώτη του πέτρα πιάστηκα κι άρχισα να σκαρφαλώνω
Ένας ακόμα απερίσκεπτος που θα νικούσε τον χρόνο
Διατεθειμένος να κάνω τα πάντα για να ενσαρκώσω το όνειρο
Κι ήταν μαζί μου πολλοί που αναζητούσανε κάτι παρόμοιο
Φόβος καν δεν υπήρχε, ο κόσμος ήταν δικός μας
Η διαδρομή τόσο απλή, μόνο στόχος η κορυφή στο μυαλό μας
Κι είχε τα πρώτα τα χρόνια εκείνη την ύποπτη γλυκιά λιακάδα
Κι εμείς νομίζαμε πως το ταξίδι μας έτσι θα ήταν για πάντα
Κι ήρθαν τα πρώτα τα σύννεφα κι ύστερα οι πρώτες οι μπόρες
Οι καταιγίδες οι πρώτες, δαιμονισμένοι χειμώνες
Οι πέτρες γίναν λεπίδες, ο βράχος έσταζε αίμα
Κι έπεσε ο πρώτος δικός μας, τα κόκκαλά του σπασμένα
Κι όσο πέρναγαν τα χρόνια, άλλοι το βάζαν στα πόδια
Άλλοι εξουθενωμένοι κι άλλοι τα δίνανε όλα
Κάποιοι δειλιάσανε κι είπαν απότομα ν' αλλάξουν πλάνο
Όμως οι πιο πολλοί ήρθαν μαζί μου για να πάμε πιο πάνω

Ήταν εκεί η ευτυχία (πού;), ήταν εκεί το χρυσάφι (τι;)
Στην κορυφή του (στην κορυφή του), έτσι μας είχανε μάθει (ναι)
Από παιδιά σκαρφαλώναμε (και) με μια θηλιά μεγαλώναμε (και)
Πρώτοι να φτάσουμε εμείς, πριν μας προλάβουν οι άλλοι (ναι)

Ήταν εκεί η ευτυχία (πού;), ήταν εκεί το χρυσάφι (τι;)
Στην κορυφή του (στην κορυφή του), έτσι μας είχανε μάθει (ναι)
Από παιδιά σκαρφαλώναμε (και) με μια θηλιά μεγαλώναμε (και)
Πρώτοι να φτάσουμε εμείς, πριν μας προλάβουν οι άλλοι (ναι)

Οι από πάνω σε κλότσαγαν, τίποτα δε χαριζότανε
Κι όποιος δεν άντεχε κι έπεφτε, τότε κανείς δε νοιαζότανε
Είχαμε φύγει παιδάκια, είχαμε γίνει γεράκια
Με μια καρδιά από ατσάλι, έτσι μας μάθαν τα βράχια
Κι είχα τσακίσει τα νύχια μου, κι είχα διαλύσει τα δόντια μου
Γιατί μ' εκείνα κρατιόμουνα όταν πια τρέμαν τα πόδια μου
Ήτανε νύχτα όταν έφτασα κι είχα απομείνει πια μόνος
Φίλησα πρώτα το χώμα, στα πόδια μου όλος ο κόσμος
Κι άνοιξα μάτια να βρω τον θησαυρό που μου τάξανε
Κι αντί να βρω τη γαλήνη, τα πάντα μέσα μου σπάσανε
Εκατομμύρια οι βράχοι πίσω απ' τον βράχο που ανέβηκα
Κι εκατομμύρια άλλοι να κυνηγάνε τα ψεύτικα
Όνειρα κι απωθημένα τους, να σπαταλάνε τη μέρα τους
Σφιχτά δεμένοι στα βράχια τους, έτσι σκότωναν τα νιάτα τους
Κι έκτοτε γυρίζω πίσω, λέω σ' όποιον συναντήσω
Ότι οι μέρες οι όμορφες κρύβονται πίσω στους πρόποδες

Ήταν εκεί η ευτυχία (πού;), ήταν εκεί το χρυσάφι (τι;)
Στην κορυφή του (στην κορυφή του), έτσι μας είχανε μάθει (ναι)
Από παιδιά σκαρφαλώναμε (και) με μια θηλιά μεγαλώναμε (και)
Πρώτοι να φτάσουμε εμείς, πριν μας προλάβουν οι άλλοι (ναι)

Ήταν εκεί η ευτυχία (πού;), ήταν εκεί το χρυσάφι (τι;)
Στην κορυφή του (στην κορυφή του), έτσι μας είχανε μάθει (ναι)
Από παιδιά σκαρφαλώναμε (και) με μια θηλιά μεγαλώναμε (και)
Πρώτοι να φτάσουμε εμείς, πριν μας προλάβουν οι άλλοι (ναι)